

“

Ο ΣΩΤΗΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ είναι ένας από τους Έλληνες συγγραφείς που μου έχουν χαρίσει τις μεγαλύτερες αισθητικές απολαύσεις. Τα «Οπωροφόρα της Αθήνας», ας πούμε, είμαι βέβαιη πως αν τα είχε γράψει

ΕΠΙ ΠΛΕΟΝ

Αντάρτικα στον Αλιμο

στην αγγλική γλώσσα θα μιλούσε όλος ο κόσμος για το δαιμόνιο ταλέντο του και για το πώς τα κατάφερε να μετατρέψει ένα στην ουσία δοκίμιο πάνω στην ποιητική του σε σπαρταριστή, σαρκαστική έκθεση της αβεβαιότητάς του.

Διάβασα (έστω και με λίγη καθυστέρηση) τη νέα συλλογή διηγημάτων του («Το κουμπί και το φόρεμα», εκδόσεις «Πατάκη»), είδος στο οποίο είναι πασίγνωστο ότι διαπρέπει, κι ας προσπαθούν μερικοί να με πείσουν ότι αυτή ακριβώς η υπεροχή του κινδυνεύει να μετατραπεί σε

μανιέρα. Μανιέρα; Και τότε γιατί εγώ από ιστορία σε ιστορία του ένιωθα εκείνη την έκπληξη και ανατριχίλα, που μόνο οι δικοί του ακραίοι, απρόβλεπτοι, διαταραγμένοι ήρωες μπορούν να προκαλέσουν;

Σε κανένα διήγημα δεν με άφησε ήσυχη στις ασφάλειές μου. Ούτε καν σε εκείνα που με μετέφεραν στα ορεινά του τα χωριά με την τόσο ποιητική ντοπιολαλιά τους, κάθε λέξη και φράση ένα διαμάντι όχι μνήμης ή παράδοσης, αλλά οξύτατης ανατροπής κάθε γλωσσικής βεβαιότητας και ρουτίνας.

Ενα, όμως, κυρίως, από τα πρόσωπα του Σωτήρη Δημητρίου, κουβαλάω μαζί μου από προχθές. Την ηλικιωμένη κυρία, που κάνει μπάνιο στον Αλιμο κι όταν ανοίγεται στα βαθιά το ρίχνει στα αντάρτικα: «Είμαστε εμείς Ελλάδα τα παιδιά σου, που πολεμάμε για τη λευτεριά». Να μην πολυεξηγήσω γιατί ζήτησα την έκρηξή της και την κάνω νιανιά. Δεν τη βρήκα πάντως πολιτική. Ήταν μια στιγμή θριαμβικής έκφρασης και παιδικής ελευθερίας, που μόνο την εύχομαι, σπανίως πια την πετυχαίνω.

Βένα Γεωργακοπούλου